Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. rugsėjo 7 d.*

„Apeliacinis skundas — Karteliai — SESV 101 straipsnis — 1992 m. gegužės 2 d. Europos ekonominės erdvės susitarimo 53 straipsnis — Europos automobilių stiklų rinka — Susitarimai dėl rinkų pasidalijimo ir keitimasis jautria komercine informacija — Baudos — 2006 m. baudų apskaičiavimo gairės — 13 punktas — Pardavimų vertė — Reglamentas (EB) Nr. 1/2003 — 23 straipsnio 2 dalies antra pastraipa — Teisės aktuose nustatyta viršutinė baudos riba — Valiutų kursas, pagal kurį apskaičiuojama viršutinė baudos riba — Baudos dydis — Neribota jurisdikcija — Vieną produktą gaminančios įmonės — Proporcingumas — Vienodas požiūris“

Byloje C-101/15 P

dėl 2015 m. vasario 27 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

**Pilkington Group Ltd**, įsteigta Lathom (Jungtinė Karalystė),

**Pilkington Automotive Ltd**, įsteigta Lathom,

**Pilkington Automotive Deutschland GmbH**, įsteigta Vitene (Vokietija),

**Pilkington Automotive Deutschland GmbH**, įsteigta Gelzenkirchene (Vokietija),

**Pilkington Italia SpA**, įsteigta San Salve (Italija),

atstovaujamos solisitorių S. Wisking ir K. Fountoukakos-Kyriakakos ir advokato C. Puech Baron,

apeliantės,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

**Europos Komisijai**, atstovaujamai A. Biolan, M. Kellerbauer ir H. Leupold,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas T. von Danwitz, teisėjai C. Lycourgos, E. Juhász, C. Vajda ir K. Jürimäe (pranešėjas),

generalinė advokatė J. Kokott,

posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

* Proceso kalba: anglų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2016 m. kovo 2 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2016 m. balandžio 14 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

**Sprendimą**

1 Savo apeliaciniu skundu *Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH* ir *Pilkington Italia SpA* prašo panaikinti 2014 m. gruodžio 17 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Pilkington Group ir kt. / Komisija* (T-72/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2014:1094, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė jų ieškinį ir kuriuo prašoma panaikinti 2008 m. lapkričio 12 d. Komisijos sprendimą C (2008) 6815 galutinis dėl procedūros pagal [EB] 81 straipsnį ir EEE susitarimo 53 straipsnį (COMP/39.125 – automobilių stiklai), iš dalies pakeistą 2009 m. vasario 11 d. Komisijos sprendimu C (2009) 863 galutinis ir 2013 m. vasario 28 d. Komisijos sprendimu C (2013) 1119 galutinis (toliau – ginčijamas sprendimas), kiek jis susijęs su apeliantėmis, o jei šis prašymas nebūtų patenkintas, panaikinti to sprendimo 2 straipsnį, kiek juo apeliantėms skirta bauda, arba, jei ir šis prašymas nebūtų patenkintas, sumažinti šią baudą.

## Teisinis pagrindas

*Reglamentas (EB) Nr. 1/2003*

2 2002 m. gruodžio 16 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 1/2003 dėl konkurencijos taisyklių, nustatytų [EB] 81 ir 82 straipsniuose, įgyvendinimo (OL L 1, 2003, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 t., 2 sk., p. 205) 23 straipsnio „Baudos“ 2 dalyje nustatyta:

„Komisija savo sprendimu gali skirti baudas įmonėms ar įmonių asociacijoms, jei jos tyčia ar dėl neatsargumo:

a) pažeidžia [EB 81 ar 82] straipsnio nuostatas <...>

<...>

Vienai įmonei ar įmonių asociacijai – pažeidimo dalyvei skiriama bauda negali viršyti 10 % jos bendrosios apyvartos praėjusiais ūkiniais metais.

<...>“

*2006 m. gairės*

3 Pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies a punktą skirtų baudų apskaičiavimo gairių (OL C 210, 2006, p. 2, toliau – 2006 m. gairės) 4–6, 13 ir 35 punktuose nustatyta:

„4. <...> Pakankamai atgrasomas baudas reikia nustatyti ne vien tik siekiant nubausti susijusią įmonę (konkretus atgrasomasis poveikis), bet ir siekiant atgrasyti kitas įmones imtis veiksmų, prieštaraujančių [EB] 81 ir 82 straipsniams, arba tęsti tokius veiksmus (bendras atgrasomasis poveikis).

5. Siekdama šių tikslų, nustatydama baudų dydžius Komisija turėtų remtis su pažeidimu susijusių prekių ar paslaugų pardavimo verte. Pažeidimo trukmė taip pat turėtų vaidinti svarbų vaidmenį nustatant atitinkamo dydžio baudą. <...>

6. Su pažeidimu susijusio pardavimo vertės ir pažeidimo trukmės derinys yra laikomas tinkama pakaitine verte, parodančia ekonominę pažeidimo svarbą ir santykinę kiekvienos [darant pažeidimą] dalyvaujančios įmonės reikšmę. <...>

<...>

13. Siekdama nustatyti bazinį skirtinos baudos dydį, Komisija remsis tiesiogiai ar netiesiogiai[, pavyzdžiui, kai buvo vykdomas horizontalus tam tikros prekės kainos susitarimas ir tos prekės kaina yra pagrindas nustatyti žemesnės ar aukštesnės kokybės prekių kainas], su pažeidimu susijusių įmonės prekių ar paslaugų pardavimo verte atitinkamame geografiniame [Europos ekonominės erdvės] teritorijos sektoriuje. <...>

<...>

35. Išskirtinėmis aplinkybėmis Komisija gali, jeigu yra to prašoma, atsižvelgti į ypatingoje finansinėje ir socialinėje padėtyje atsidūrusios įmonės nepajėgumą mokėti baudą. Komisija jokiu būdu nemažins baudos vien konstatavusi, kad įmonė atsidūrė nepalankioje ar nuostolingoje finansinėje situacijoje. Baudą sumažinti bus galima tik remiantis objektyviais įrodymais, kad baudos skyrimas pagal šiose [g]airėse numatytas sąlygas sukels nepataisomą pavojų susijusios įmonės ekonominiam gyvybingumui ir visiškai nuvertins jos turtą.“

## Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

4 Iš skundžiamo sprendimo 1–12 ir 36 punktų matyti, kad ginčijamame sprendime Komisija padarė išvadą, jog tam tikros įmonės, įskaitant apeliantes, dalyvavo darant vieną tęstinį EB 81 straipsnio 1 dalies pažeidimą, kuris pasireiškė tuo, kad automobilių stiklų sektoriuje buvo pasidalyta sutartimis dėl automobilių stiklų ar stiklų rinkinių, kuriuos paprastai sudaro priekinis, galinis ir šoniniai stiklai, tiekimo pagrindiniams EEE įsteigtiems automobilių gamintojams. Kiek tai susiję su apeliantėmis, Komisija šį pažeidimą konstatavo dėl laikotarpio nuo 1998 m. kovo 10 d. iki 2002 m. rugsėjo 3 d. ir skyrė joms solidariai mokėtiną 370 mln. EUR baudą (ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c punktas).

5 2013 m. vasario 28 d. Komisija priėmė Sprendimą C (2013) 1119 galutinis, kuriuo iš dalies buvo pakeistas Sprendimas C (2008) 6815 galutinis, kiek tai susiję, be kita ko, su apeliantėms skirtos baudos dydžio apskaičiavimu. Šiuo sprendimu Komisija iš esmės ketino ištaisyti dvi klaidas, kurias ji buvo padariusi atlikdama šį skaičiavimą. Dėl to vietoj pradinės 370 mln. EUR baudos apeliantėms buvo paskirta nauja 357 mln. EUR bauda.

## Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

6 2009 m. vasario 18 d. Bendrojo Teismo kanceliarijai apeliantės pateikė ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo nurodydamos šešis pagrindus; jis iš dalies pakeistas laišku (Bendrojo Teismo kanceliarija jį gavo 2013 m. kovo 15 d.). Nagrinėjant šį apeliacinį skundą svarbūs yra tik trečiasis, penktasis ir šeštasis pagrindai, susiję su apeliantėms skirtos baudos apskaičiavimu. Apeliantės Bendrojo Teismo taip pat prašo (nepriklausomai nuo šių panaikinimo pagrindų) pasinaudoti neribota jurisdikcija ir sumažinti joms skirtos baudos dydį.

7 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas atmetė visą ieškinį.

**Apeliacinio proceso šalių reikalavimai**

8 Savo apeliaciniu skundu apeliantės Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą, kiek juo atmetamas ieškinys dėl ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c punkto;

— sumažinti joms ginčijamo sprendimo 2 straipsnio c punktu skirtą baudą ir

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

9 Komisija prašo atmesti apeliacinį skundą ir priteisti iš apeliančių bylinėjimosi išlaidas.

**Dėl apeliacinio skundo**

10 Grįsdamos savo apeliacinį skundą apeliantės nurodo tris pagrindus.

*Dėl pirmojo pagrindo, siejamo su teisės klaida, padaryta aiškinant 2006 m. gairių 13 punktą*

Šalių argumentai

11 Pirmuoju pagrindu, pateiktu dėl skundžiamo sprendimo 217–227 punktų, apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis nusprendė, jog nustatydama bazinį joms skirtos baudos dydį Komisija pagrįstai atsižvelgė į pardavimus pagal sutartis, sudarytas iki pažeidimo laikotarpio, dėl kurių nebuvo iš naujo deramasi per šį laikotarpį (toliau – ginčijami pardavimai).

12 Apeliantės teigia, kad taip Bendrasis Teismas rėmėsi klaidingu sąvokos „tiesiogiai ar netiesiogiai su pažeidimu susijusių įmonės prekių ar paslaugų pardavimo vertė“, kaip ji suprantama pagal 2006 m. gairių 13 punktą, aiškinimu. Ši sąvoka neleidžia Komisijai atsižvelgti į ginčijamus pardavimus, jei akivaizdu, kad jie niekaip negalėjo būti susiję su pažeidimu, net jeigu šiuo pažeidimu buvo siekiama bendrai stabilizuoti pažeidimo rinką. Todėl atsižvelgus į šiuos pardavimus nebūtų sukurta „tinkama pakaitinė vertė“, kaip tai suprantama pagal šių gairių 6 punktą, nes taip būtų pervertinta pažeidimo ekonominė svarba, santykinė įmonės, kuri tuos pardavimus atliko darydama šį pažeidimą, reikšmė ir pažeidimo pavojingumas.

13 Apeliantės pabrėžia, kad nė vienas iš skundžiamo sprendimo 225 punkte Bendrojo Teismo nurodytų motyvų dėl pažeidimo veikimo ir tikslo negali įrodyti, jog ginčijami pardavimai buvo susiję su pažeidimu.

14 Komisija mano, kad apeliančių argumentus reikia atmesti kaip nepagrįstus.

Teisingumo Teismo vertinimas

15 Pateikdamos pirmąjį pagrindą apeliantės iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog ginčijamus pardavimus Komisija galėjo įtraukti į pardavimus, į kuriuos atsižvelgiama apskaičiuojant joms skirtą baudą, kaip „tiesiogiai ar netiesiogiai su pažeidimu susijusių įmonės prekių ar paslaugų pardavimus“, kaip tai suprantama pagal 2006 m. gairių 13 punktą.

16 Kiek tai susiję su baudos skyrimu pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį, Teisingumo Teismas nusprendė, kad Komisija kiekvienu konkrečiu atveju atsižvelgdama į kontekstą ir tikslus, kurių siekiama minėtu reglamentu nustatyta sankcijų sistema, turi įvertinti siekiamą poveikį

atitinkamai įmonei ir, be kita ko, atsižvelgti į apyvartą, kuri atspindi jos realią ekonominę padėtį pažeidimo darymo laikotarpiu (2015 m. liepos 9 d. Sprendimo *InnoLux / Komisija*, C-231/14 P, EU:C:2015:451, 46 punktas ir nurodyta teismo praktika).

17 Šiuo aspektu nustatant baudos dydį galima atsižvelgti tiek į bendrą įmonės apyvartą, kuri yra jos dydžio ir ekonominio pajėgumo rodiklis, nors netikslus ir netobulas, tiek į tos apyvartos dalį, gautą iš produktų, dėl kurių padarytas pažeidimas, todėl rodančią pažeidimo mastą (2015 m. liepos 9 d. Sprendimo *InnoLux / Komisija*, C-231/14 P, EU:C:2015:451, 47 punktas ir nurodyta teismo praktika).

18 Pagal 2006 m. gairių 13 punktą, „siekdama nustatyti bazinį skirtinos baudos dydį, Komisija remsis tiesiogiai ar netiesiogiai <...> su pažeidimu susijusių įmonės prekių ar paslaugų pardavimo verte atitinkamame geografiniame EEE teritorijos sektoriuje“. Minėtų gairių įžangos 6 punkte patikslinama, kad „su pažeidimu susijusio pardavimo vertės ir pažeidimo trukmės derinys yra laikomas tinkama pakaitine verte, parodančia ekonominę pažeidimo svarbą ir santykinę kiekvienos [darant pažeidimą] dalyvaujančios įmonės reikšmę“.

19 Vadinasi, 2006 m. gairių 13 punktu siekiama nustatyti, kad įmonei skirtos baudos apskaičiavimo pagrindas būtų dydis, kuris atspindi pažeidimo ekonominę svarbą ir šios įmonės reikšmę darant šį pažeidimą. Dėl šios priežasties, nors <…> šiame 13 punkte nurodyta sąvoka „pardavimo vertė“, žinoma, neturi būti tiek išplėsta, kad apimtų aptariamos įmonės pardavimus, kurių neapima kartelis, kuriuo ji kaltinama, vis dėlto būtų pakenkta šia nuostata siekiamam tikslui, jeigu ši sąvoka būtų aiškinama kaip susijusi tik su apyvarta, gauta vien iš tų pardavimų, dėl kurių įrodyta, kad juos realiai paveikė šis kartelis (2013 m. liepos 11 d. Sprendimo *Team Relocations ir kt. / Komisija*, C-444/11 P, nepaskelbtas Rink., EU:C:2013:464, 76 punktas ir 2014 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Guardian Industries ir Guardian Europe / Komisija*, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 57 punktas).

20 Kiek tai susiję su ginčijamais pardavimais, nors, kaip teigia apeliantės, jie buvo įvykdyti pagal sutartis, sudarytas iki pažeidimo laikotarpio, vis dėlto skundžiamo sprendimo 226 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad siekdama apskaičiuoti bazinį baudos dydį Komisija teisėtai galėjo juos įtraukti į pardavimų vertę, apskaičiuojamą pagal 2006 m. gairių 13 punktą, kaip ir pardavimus, įvykdytus pagal sudarytas per pažeidimo laikotarpį tiekimo sutartis, dėl kurių nebuvo įrodyta, kad jos konkrečiai buvo slaptų susitarimų dalykas.

21 Iš skundžiamo sprendimo 222–225 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas patvirtino Komisijos naudotą apskaičiavimo metodą, nagrinėdamas su pažeidimo veikimu ir tikslais susijusius motyvus, kuriais ši institucija rėmėsi darydama išvadą, kad galima atsižvelgti į ginčijamus pardavimus, kiek jie atspindi ekonominę pažeidimo svarbą.

22 Taigi skundžiamo sprendimo 224 ir 225 punktuose Bendrasis Teismas, be kita ko, priėjo prie išvados, kad buvo galima atsižvelgti į ginčijamus pardavimus, turint omenyje tiek kartelio mastą ir veikimo būdą, tiek juo siekiamą bendrą tikslą stabilizuoti rinką, todėl slapto susitarimo dėl kiekvienos tiekimo sutarties nereikėjo, kad būtų pasiektas šis tikslas. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas teisingai konstatavo, kad tokiomis aplinkybėmis būtinybė sudaryti slaptą susitarimą dėl konkrečios tiekimo sutarties priklauso nuo tiekimo pasidalijimo, subjektyvaus poreikio imtis priemonių išsaugoti atitinkamas rinkos dalis ir nuo galimybės atskira sutartimi labai pakeisti bendro tiekimo, kurį planuoja kiekvienas kartelio dalyvis, dalį.

23 Priešingai, nei teigia apeliantės, šie argumentai nėra nereikšmingi. Bendras kartelio tikslas buvo paskirstyti automobilių stiklų tiekimą kartelio dalyviams, kiek tai susiję tiek su esamomis, tiek su naujomis tiekimo sutartimis. Kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 24 punkte pateikto Bendrojo Teismo faktinių aplinkybių konstatavimo, šis paskirstymas buvo susijęs su visa šių dalyvių veikla atitinkamoje rinkoje; tai patvirtino, be kita ko, kartelio veikimo būdas – buvo numatytos korekcinės priemonės, atsižvelgiant į esamas tiekimo sutartis. Vadinasi, pardavimai pagal sutartis, sudarytas iki pažeidimo laikotarpio, dėl kurių nebuvo iš naujo deramasi per šį laikotarpį, turėjo būti laikomi

patenkančiais į kartelio sritį, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 19 punkte nurodytą teismo praktiką. Dėl šios priežasties reikia konstatuoti, kad jei Komisija negalėtų šių pardavimų įtraukti į pardavimų vertę, apskaičiuojamą pagal 2006 m. gairių 13 punktą, apskaičiuotas baudos dydis neatspindėtų ekonominės pažeidimo svarbos. Todėl Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai konstatavo, kad ginčijami pardavimai buvo minėto pažeidimo dalykas.

24 Vadinasi, pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

*Dėl antrojo pagrindo, siejamo su teisės klaida, padaryta aiškinant Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą*

Šalių argumentai

25 Antruoju pagrindu, pateiktu dėl skundžiamo sprendimo 410–423 punktų, apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis nusprendė, jog Komisijos joms skirtos baudos galutinis dydis neviršija bendros apyvartos, pasiektos per ūkinius metus, ėjusius prieš priimant ginčijamą sprendimą, 10 % viršutinės ribos, numatytos Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje (toliau – teisės aktuose numatyta viršutinė baudos riba).

26 Taigi Bendrasis Teismas esą padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad konvertuodama šią bendrą apyvartą, kuri, kaip teigia apeliantės, išreikšta svarais sterlingų, Komisija pagrįstai naudojo vidutinį Europos Centrinio Banko (ECB) valiutos keitimo kursą, taikytą laikotarpiu nuo 2007 m. balandžio 1 d. iki 2008 m. kovo 31 d., o ne keitimo kursą, taikytą ginčijamo sprendimo priėmimo dieną, t. y. 2008 m. lapkričio 12 d. Maksimalus baudos dydis, kurį Komisija turėjo teisę skirti apeliantėms, yra 317 547 860 EUR, t. y. 39 452 140 EUR mažesnis už baudą, kuri joms galiausiai buvo skirta.

27 Pirma, apeliantės teigia, kad Bendrojo Teismo aiškinimas neatitinka Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalyje numatytos baudos viršutinės ribos tikslo apsaugoti nuo valiutų kurso svyravimų prieš Komisijai priimant sprendimą, t. y. dienos, kai galima reikalauti sumokėti baudą.

28 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas klaidingai rėmėsi teismo praktika, susijusia su keitimo kursu, taikomu apskaičiuojant bazinį baudos, kurios negalima taikyti nustatant teisės aktuose numatytą viršutinę baudos ribą, dydį, nes tikslas, kurio Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė įtvirtindamas šią viršutinę ribą, yra skirtingas ir nepriklauso nuo pažeidimo sunkumo ir trukmės kriterijų tikslo. Šia riba konkrečiai siekiama visiškos apsaugos nuo valiutų kurso svyravimų, kurie gali vykti prieš Komisijai priimant sprendimą, neigiamų pasekmių, kaip matyti iš Teisingumo Teismo praktikos, visų pirma 2000 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Enso Española / Komisija* (C-282/98 P, EU:C:2000:628) 59 punkto, 2000 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Sarrió / Komisija* (C-291/98 P, EU:C:2000:631) 89 punkto, 2002 m. spalio 15 d. Sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. / Komisija* (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P ir C-254/99 P, EU:C:2002:582) 606 punkto ir 2014 m. rugsėjo 4 d. Sprendimo *YKK ir kt. / Komisija* (C-408/12 P, EU:C:2014:2153) 63 punkto.

29 Antra, apeliantės ginčija skundžiamo sprendimo 418 punkte padarytą Bendrojo Teismo išvadą, kad įmonės turi prisiimti valiutų kurso svyravimų riziką nuo praėjusių ūkinių metų iki Komisijos sprendimo priėmimo dienos, o tai šioms įmonėms gali reikšti dideles išlaidas. Ši išvada neatitinka Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies tikslo ir neturi jokio pagrindo Teisingumo Teismo praktikoje.

30 Trečia, Bendrojo Teismo požiūris neleidžia užtikrinti vienodo požiūrio į įmones, kurių buhalterinė apskaita vedama kitomis valiutomis nei euras, ir į įmones, kurių buhalterinė apskaita vedama eurais, nes pirmosioms kiltų rizika, kad teisės aktuose numatytos viršutinės ribos dydis joms labai skirsis atsižvelgiant į valiutų kurso svyravimus, o antrosioms tokia rizika nekiltų.

31 Ketvirta, Bendrojo Teismo požiūris neleidžia užtikrinti teisinio saugumo, nes dėl jo atsiranda netikrumas dėl maksimalios finansinės rizikos įmonėms, kurių apskaitos valiuta yra ne euras.

32 Komisija teigia, kad šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Teisingumo Teismo vertinimas

33 Pateikdamos antrąjį pagrindą apeliantės iš esmės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis nusprendė, jog teisės aktuose numatytą viršutinę baudos ribą Komisija pagrįstai galėjo apskaičiuoti remdamasi vidutiniu valiutų keitimo kursu, taikytu ūkiniais metais, ėjusiais prieš priimant ginčijamą sprendimą, o ne keitimo kursu, taikytu to sprendimo priėmimo dieną. Jos teigia, kad taip Bendrasis Teismas nepaisė šios teisės aktuose nustatytos ribos tikslo, Teisingumo Teismo praktikos ir vienodo požiūrio bei teisinio saugumo principų.

34 Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje numatyta, kad vienai įmonei ar įmonių asociacijai – pažeidimo dalyvei skiriama bauda negali viršyti 10 % jos bendros apyvartos praėjusiais ūkiniais metais.

35 Apeliantės, kurių bendra apyvarta praėjusiais ūkiniais metais išreikšta svarais sterlingų, neginčija Komisijos teisės baudas, kurias ji skiria pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnį, nustatyti eurais. Vis dėlto šioje nuostatoje nieko nepasakyta apie keitimo kursą, kuris turi būti naudojamas nustatant teisės aktuose numatytą viršutinę baudos ribą, kai bendra apyvarta, apie kurią kalbama šios nuostatos 2 dalies antroje pastraipoje, išreikšta kita valiuta nei euras.

36 Šiuo aspektu, siekiant įvertinti Komisijos naudoto konvertavimo metodo pagrįstumą, reikia pažymėti, kad Bendrasis Teismas (šiuo klausimu apeliantėms nekritikuojant) rėmėsi teisės aktuose numatytos viršutinės baudos ribos tikslu, kurį Teisingumo Teismas nurodė 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija* (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408) 281 ir 282 punktuose ir kurį Bendrasis Teismas priminė skundžiamo sprendimo 414 punkte. Šis tikslas yra vengti skirti baudas, kurių, kaip manoma, įmonės, atsižvelgiant į jų dydį, nustatytą, nors ir apytikriai ir netobulai, ir bendrą apyvartą, negalės sumokėti.

37 Kaip matyti iš Teisingumo Teismo praktikos, įmonei skirtinos baudos dydis negali viršyti absoliučios viršutinės ribos, kuri gali būti išreikšta skaičiais, todėl maksimalų baudos dydį, kuris gali būti skirtas konkrečiai įmonei, galima nustatyti iš anksto (šiuo klausimu žr. 2015 m. liepos 9 d. Sprendimo *InnoLux / Komisija*, C-231/14 P, EU:C:2015:451, 48 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

38 Todėl turint omenyje šį tikslą Bendrojo Teismo negalima kritikuoti dėl to, kad jis skundžiamo sprendimo 415 punkte nusprendė, jog iš principo atsižvelgiant į ekonomines aplinkybes, susiklosčiusias ūkiniais metais, ėjusiais iki sprendimo, kuriuo skirtos sankcijos už EB 81 straipsnio pažeidimą, priėmimo, reikia nustatyti maksimalią ribą, numatytą Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje.

39 Kaip generalinė advokatė pabrėžė savo išvados 51 punkte, tokia išvada atitinka Sąjungos teisės aktų leidėjo teisę remtis paskutinių pasibaigusių ūkinių metų, ėjusių prieš priimant sprendimą, kuriuo nustatytas baudos dydis, apyvarta iš principo kaip referenciniu dydžiu, kurį iš anksto galima nustatyti ir kuris geriausiai gali atspindėti finansinį įmonės pajėgumą tą dieną, kai ji buvo pripažinta atsakinga už pažeidimą ir kai Komisija jai skyrė piniginę sankciją.

40 Priešingai, nei teigia apeliantės, reikia konstatuoti, kad ši teisė taip pat pateisina rėmimąsi keitimo kursu, taikytu šiuo laikotarpiu, siekiant konvertuoti šį referencinį dydį, kai jis išreikštas kita valiuta nei euras.

41 Pažymėtina, kad, pirma, kiek tai susiję su finansinio įmonės pajėgumo vertinimu, Sąjungos teisės aktų leidėjas šiuo atžvilgiu gali remtis ne keitimo kursu, taikytu sprendimo skirti baudą priėmimo dieną, o vidutiniu keitimo kursu ūkiniais metais, ėjusiais prieš priimant šį sprendimą, nes pastarasis kursas gali geriau atspindėti tų ūkinių metų ekonomines sąlygas.

42 Priešingai, nei teigia apeliantės, remiantis Teisingumo Teismo praktika šiuo klausimu negalima daryti išvados, kad, kiek tai susiję su maksimalaus baudos dydžio konvertavimu, jis yra nusprendęs, jog būtina remtis keitimo kursu, taikytu sprendimo skirti baudą priėmimo momentu. Atvirkščiai, reikia konstatuoti, kad ši teismo praktika patvirtina tai, ką Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė skundžiamo sprendimo 415 punkte, t. y. kad vertinant konkretaus laikotarpio ekonomines sąlygas nuoseklumo tikslu dera remtis keitimo kursu, taikytu tuo laikotarpiu. Priešingu atveju šias ekonomines sąlygas neabejotinai iškraipytų išoriniai ir nenumatomi veiksniai, pavyzdžiui, keitimo kurso kitimas vėlesniu laikotarpiu (pagal analogiją žr. 2000 m. lapkričio 16 d. Sprendimo *Sarrió / Komisija*, C-291/98 P, EU:C:2000:631, 86 ir 88 punktus).

43 Antra, skundžiamo sprendimo 416 punkte Bendrojo Teismo patvirtintas konvertavimo metodas atitinka šio sprendimo 37 punkte primintą reikalavimą, kad turi būti galimybė numatyti teisės aktuose nustatytą baudos viršutinę ribą, nes šis metodas grindžiamas keitimo kursu, kurį galima žinoti prieš Komisijai priimant sprendimą skirti baudą ir pagal kurį galima iš anksto nustatyti maksimalią baudos ribą.

44 Trečia, negalima sutikti su apeliančių teiginiu, kad Bendrasis Teismas nepaisė teisės aktuose numatytos viršutinės ribos tikslo, kiek šia riba siekiama užtikrinti visapusišką apsaugą nuo valiutų kurso svyravimų iki sprendimo skirti baudą priėmimo dienos.

45 Kaip generalinė advokatė pabrėžė savo išvados 55 punkte, tokia apsauga yra ne atskiras teisės aktuose numatytos viršutinės baudos ribos tikslas, o veikiau tam tikras aspektas apsaugos, kurią ši riba suteikia tam, kad baudos nebūtų per didelės ir neproporcingos (pagal analogiją žr. 2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 281 punktą). Taigi, kiek tai susiję su teisės aktuose numatytos viršutinės baudos ribos tikslu, apeliantės negali savo argumentų grįsti šio sprendimo 28 punkte nurodyta teismo praktika. Nors šioje teismo praktikoje, susijusioje su pardavimų vertės konvertavimu nustatant bazinį baudos dydį, pripažįstama, kad teisės aktuose numatyta viršutine riba ribojamos valiutų kurso svyravimų galimos neigiamos pasekmės, ja remiantis negalima daryti išvados, kad ši viršutinė riba suteikia visapusišką apsaugą nuo tokių svyravimų ar kad keitimo kursas, pagal kurį nustatoma ši riba, yra tas, kuris buvo taikomas sprendimo skirti baudą priėmimo dieną.

46 Dėl valiutų kurso svyravimų tariamo poveikio į eurus konvertuotos baudos teisės aktuose numatytai viršutinei ribai reikia konstatuoti, kad apeliantės nepateikia jokių įrodymų, kad skundžiamo sprendimo 415 punkte Bendrojo Teismo padaryta išvada, jog Komisijos taikytas teisės aktuose numatytos viršutinės baudos ribos apskaičiavimo metodas riboja galimas tokių svyravimų neigiamas pasekmes, yra klaidinga. Iš šio sprendimo 42 punkto matyti, kad toks metodas, grindžiamas vidutiniu keitimo kursu, taikytu ūkiniais metais, ėjusiais prieš priimant sprendimą skirti baudą, o ne keitimo kursu, taikytu to sprendimo priėmimo dieną, dėl savo pobūdžio neutralizuoja tokių svyravimų poveikį teisės aktuose numatytai viršutinei baudos ribai iki minėto sprendimo priėmimo dienos. Šiuo aspektu negalima sutikti su apeliančių argumentais, nes konvertavimo metodas, grindžiamas tam tikrą dieną galiojusiu keitimo kursu, neabejotinai yra nenuspėjamas ir neaiškus, priešingai nei Bendrojo Teismo naudotas metodas.

47 Todėl reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 416 punkte nusprendė, jog konvertavimo metodas, Komisijos naudotas apskaičiuojant teisės aktuose numatytą viršutinę baudos ribą, atitinka šios ribos tikslą.

48 Be to, apeliantės savo argumentuose negali remtis tuo, kad įmonės, kurių buhalterinė apskaita vedama kita valiuta nei euras, būtų vertinamos skirtingai nei tos, kurių buhalterinė apskaita vedama eurais, dėl to, kad pirmosioms kiltų finansinė rizika. Kadangi apeliantės neginčija, kad joms skirta bauda gali būti nustatyta eurais, valiutų kurso svyravimų rizika neišvengiama. Šiuo aspektu skundžiamo sprendimo 418 punkte Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, kad valiutų kurso svyravimai yra sėkmės dalykas, kuris gali būti tiek naudingas, tiek žalingas ir su kuriuo vykdydamos komercinę veiklą paprastai susiduria įmonės, dalį savo pardavimų atliekančios eksporto rinkose, ir dėl to baudos dydis, teisiškai nustatytas atsižvelgiant į pažeidimo sunkumą ir trukmę, negali būti netinkamas.

49 Be to, apeliančių argumentas, kad Bendrasis Teismas tariamai pažeidė teisinio saugumo principą, grindžiamas, kaip nuspręsta šio sprendimo 46 punkte, klaidinga prielaida, jog dėl Bendrojo Teismo patvirtinto apskaičiavimo metodo joms kilo rizika, kad teisės aktuose numatyta viršutinė baudos riba keisis priklausomai nuo valiutų kurso svyravimų nuo buvusių ūkinių metų pabaigos iki ginčijamo sprendimo priėmimo dienos.

50 Todėl šiuos argumentus reikia atmesti kaip nepagrįstus.

51 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 421 punkte nusprendė, jog Komisija pagrįstai apskaičiavo teisės aktuose numatytą viršutinę baudos ribą remdamasi praėjusių ūkinių metų bendra apeliančių apyvarta, konvertuota į eurus pagal vidutinį keitimo kursą, taikytą tais ūkiniais metais.

52 Todėl antrąjį apeliančių pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

*Dėl trečiojo pagrindo, siejamo su vienodo požiūrio ir proporcingumo principų pažeidimu ir tuo, kad Bendrasis Teismas nepasinaudojo neribota jurisdikcija*

Šalių argumentai

53 Trečiąjį apeliančių pagrindą, pateiktą dėl skundžiamo sprendimo 396–402, 434, 438 ir 440–444 punktų, sudaro dvi dalys.

54 Pateikdamos pirmą dalį apeliantės priekaištauja Bendrajam Teismui dėl to, kad šis padarė teisės klaidą neteisingai taikydamas vienodo požiūrio ir proporcingumo principus, kai atmetė jų pagrindą, kuriame jos teigė, jog Komisijos joms skirta bauda yra proporcingai didesnė už baudą, skirtą kitiems kartelio dalyviams, dėl to, kad apeliančių veikla buvo ne tokia įvairi.

55 Taigi Bendrasis Teismas neatsižvelgė į apeliančių argumentą, kad tuo atveju, kai neigiamos baudos pasekmės įmonei yra neproporcingos, palyginti su kitiems sprendimo adresatams skirta bauda, kaip matyti iš procentinės dalies, kurią bauda sudaro šių įmonių bendroje metinėje apyvartoje, Komisija turi laikytis proporcingumo ir vienodo požiūrio principų. Apeliančių manymu, nagrinėjamu atveju tai buvo galima numatyti ginčijamo sprendimo priėmimo momentu, kaip matyti iš Bendrajam Teismui pateiktos konsultavimo bendrovės ataskaitos. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas klaidingai aiškino šios ataskaitos tikslą; ji buvo pateikta ne kaip faktinių aplinkybių, susiklosčiusių po to, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, įrodymas, o kaip įrodymas, kad didelės baudos skyrimas apeliantėms turėtų neproporcingą poveikį ir labai pablogintų jų finansinę padėtį, palyginti su kitais kartelio dalyviais.

56 Be to, Bendrasis Teismas klaidingai aiškino apeliančių argumentą, kad Komisija turėjo atsižvelgti ne į mažiau prie rinkos sąlygų prisitaikiusių įmonių galimus nuostolius, o į poveikį, kurį didelė bauda galėtų daryti įmonių, visų pirma tų, kurių veikla ne tokia įvairi, finansinei padėčiai.

57 Galiausiai Bendrasis Teismas nepaisė to, kad į argumentus, analogiškus pateiktiems apeliančių, Komisija atsižvelgė ankstesniuose sprendimuose, o Bendrasis Teismas, be kita ko, 2012 m. gruodžio 12 d. Sprendime *Novácke chemické závody / Komisija* (T-352/09, EU:T:2012:673).

58 Kiek tai susiję su trečiojo pagrindo antra dalimi, apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis padarė teisės klaidą, kai kiek reikia nepasinaudojo neribota jurisdikcija, kad pašalintų skirtingą požiūrį į jas, palyginti su kitais pažeidimo, dėl kurio buvo priimtas ginčijamas sprendimas, dalyviais. Apeliantės teigia, kad naudodamasis šia jurisdikcija Bendrasis Teismas turėjo atsižvelgti į finansinius sunkumus, su kuriais jos susidurtų mokėdamos baudą, ir nėra reikalo, kad šie sunkumai reikštų išimtines aplinkybes, kaip Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 443 punkte. Pakanka, kad šie sunkumai galėtų daryti didelį poveikį apeliantėms ir jos būtų skirtingai vertinamos, palyginti su kitais šio pažeidimo dalyviais, kad dėl jų reikėtų pakeisti baudos dydį.

59 Komisija teigia, kad šį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

Teisingumo Teismo vertinimas

60 Pateikdamos šio pagrindo pirmą dalį apeliantės iš esmės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis atlikdamas ginčijamo sprendimo kontrolę pagal SESV 263 straipsnį klaidingai taikė vienodo požiūrio ir proporcingumo principus. Jos mano, kad pagal šiuos principus reikalaujama, jog Bendrasis Teismas nuspręstų, kad nustatydama baudų dydį Komisija turėjo atsižvelgti į tai, jog apeliantėms skirta bauda turi daug didesnį neigiamą poveikį, palyginti su kitais kartelio dalyviais, dėl to, kad jų veikla ne tokia įvairi, o tai pasireiškia skirtinga procentine dalimi, kurią bauda sudaro atitinkamų įmonių bendroje apyvartoje.

61 Kiek tai susiję su skundžiamo sprendimo 400 punkte minimoje konsultavimo bendrovės ataskaitoje esančia informacija, iš to sprendimo 401 punkto matyti, kad iš esmės dėl jo 274 ir 275 punktuose išdėstytų priežasčių, t. y. to, kad ši ataskaita buvo susijusi su apeliančių finansinės padėties kitimu po to, kai buvo priimtas ginčijamas sprendimas, todėl ji negalėjo daryti įtakos to sprendimo teisėtumui atliekant kontrolę pagal SESV 263 straipsnį, Bendrasis Teismas manė, kad vertinant baudos teisėtumą nereikėjo į šią informaciją atsižvelgti.

62 Nors apeliantės netiesiogiai rėmėsi šių įrodymų iškraipymu, visų pirma nurodydamos tai, kad Bendrasis Teismas tariamai neatsižvelgė į šios ataskaitos tikslą, paprasčiausia užuomina apie tokį iškraipymą netenkina Teisingumo Teismo praktikoje nustatytų reikalavimų, kad apeliaciniame skunde turi būti aiškiai pateikti įrodymai, kurie buvo iškraipyti, ir analizės klaidos, dėl kurių, apelianto manymu, Bendrasis Teismas iškraipė įrodymus (šiuo klausimu žr. 2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Aalborg Portland ir kt. / Komisija*, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P ir C-219/00 P, EU:C:2004:6, 50 punktą).

63 Toliau, kiek tai susiję su argumentu, siejamu su tuo, kad nebuvo atsižvelgta į apeliantėms skirtos baudos procentinę dalį jų bendroje apyvartoje, palyginti su kitais ginčijamo sprendimo adresatais, ir su tariamu skirtingu požiūriu, kuris dėl to atsiranda, reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei teigia apeliantės, Bendrasis Teismas į šį argumentą atsakė skundžiamo sprendimo 397–399 punktuose.

64 Konkrečiai kalbant, to sprendimo 398 punkte Bendrasis Teismas teisėtai nusprendė, kad proporcingumo ir vienodo požiūrio principams neprieštarauja tai, kad pagal bazinės baudos dydžio apskaičiavimo metodą, numatytą 2006 m. gairių 13 punkte, įmonei, kurios veikla labiau nei kitų įmonių sutelkta į prekių ar paslaugų, tiesiogiai ar netiesiogiai susijusių su pažeidimu, pardavimą, skiriama bauda sudaro didesnę bendros apyvartos procentinę dalį nei baudos, kurios atitinkamai skirtos kiekvienai kitai įmonei. Bendrasis Teismas konstatavo, kad taikant šį apskaičiavimo metodą, grindžiamą ne bendra atitinkamų įmonių apyvarta, išryškėja šių įmonių skirtumai, kiek tai susiję su šios apyvartos ir joms skirtų baudų dydžiu santykiu.

65 Kaip Bendrasis Teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 397 punkte, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad nustatydama baudų dydį tuo atveju, kai tokios baudos skiriamos kelioms darant tą patį pažeidimą dalyvavusioms įmonėms, Komisija neturi užtikrinti, kad galutiniai baudų dydžiai diferencijuotų atitinkamas įmones pagal bendrą jų apyvartą (2005 m. birželio 28 d. Sprendimo *Dansk Rørindustri ir kt. / Komisija*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P ir C-213/02 P, EU:C:2005:408, 312 punktas).

66 Dėl tariamo vienodo požiūrio principo pažeidimo, kuriuo remiasi apeliantės, darant prielaidą, kad šiuo kaltinimu teigiama, jog Komisija turėjo netaikyti šio metodo ir nuspręsti sumažinti apeliančių baudos dydį dėl to, kad jų veikla ne tokia įvairi, reikia pažymėti, jog, kaip savo išvados 100 punkte teigia generalinė advokatė, vien procentinės dalies, kurią bauda sudaro bendroje atitinkamų įmonių apyvartoje, skirtumas savaime negali būti pakankamas motyvas Komisijai nukrypti nuo apskaičiavimo metodo, kurį ji sau nustatė. Tai būtų naudinga įmonėms, kurių veikla mažiausiai diversifikuota, remiantis kriterijais, neturinčiais reikšmės pažeidimo sunkumui ir trukmei. Kiek tai susiję su baudos dydžio nustatymu, taikant skirtingus apskaičiavimo metodus negali būti diskriminuojamos įmonės, kurios dalyvavo sudarant susitarimą ar derinant veiksmus ir taip pažeidė SESV 101 straipsnio 1 dalį (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Alliance One International ir Standard Commercial Tobacco / Komisija ir Komisija / Alliance One International ir kt.*, C-628/10 P ir C-14/11 P, EU:C:2012:479, 58 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

67 Dėl apeliančių argumento, siejamo su poveikiu, kurį didelė bauda turėtų jų finansinei padėčiai, reikia konstatuoti, kad Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, jog nustatydama baudos dydį Komisija neprivalo atsižvelgti į atitinkamos įmonės ekonominę padėtį ir visų pirma į jos finansinį pajėgumą, nes pripažinus tokią pareigą būtų suteiktas nepateisinamas konkurencinis pranašumas įmonėms, kurios mažiausiai prisitaikiusios prie rinkos sąlygų (2007 m. gegužės 10 d. Sprendimo *SGL Carbon / Komisija*, C-328/05 P, EU:C:2007:277, 100 punktas ir nurodyta teismo praktika).

68 Galiausiai apeliantės neturi pagrindo teigti, kad į tokius argumentus buvo atsižvelgta kituose Komisijos sprendimuose, nes pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką ankstesnė Komisijos sprendimų praktika negali būti teisinis pagrindas skiriant baudas konkurencijos teisės srityje (2015 m. balandžio 23 d. Sprendimo *LG Display ir LG Display Taiwan / Komisija*, C-227/14 P, EU:C:2015:258, 67 punktas ir nurodyta teismo praktika).

69 Tokiomis aplinkybėmis trečiojo pagrindo pirma dalis negali būti pripažinta pagrįsta.

70 Pateikdamos trečiojo pagrindo antrą dalį apeliantės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis netinkamai pasinaudojo neribota jurisdikcija, kuri jam suteikta SESV 261 straipsniu, siejamu su Reglamento Nr. 1/2003 31 straipsniu, kai nesumažino baudos tam, kad užtikrintų vienodą požiūrį į kartelio dalyvius.

71 Reikia priminti, kad pagal šio sprendimo 70 punkte nurodytas nuostatas Bendrasis Teismas turi įgaliojimus ne tik atlikti paprastą Komisijos nustatytų baudų teisėtumo kontrolę, bet ir Komisijos vertinimą pakeisti savuoju, taigi – panaikinti, sumažinti ar padidinti skirtą vienkartinę arba periodinę baudą (šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 21 d. Sprendimo *Galp Energía España ir kt. / Komisija*, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 75 punktą ir nurodytą teismo praktika).

72 Kita vertus, apeliacinėje byloje priimdamas sprendimą teisės klausimais Teisingumo Teismas negali teisingumo sumetimais savo vertinimu pakeisti Bendrojo Teismo įgyvendinant neribotą jurisdikciją pateikto vertinimo dėl įmonėms už Sąjungos teisės pažeidimą skirtų baudų dydžio (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Schindler Holding ir kt. / Komisija*, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 164 punktas ir nurodyta teismo praktika).

73 Tik tuo atveju, jei Teisingumo Teismas nuspręstų, kad sankcijos dydis yra ne tik netinkamas, bet ir toks didelis, kad jį būtų galima laikyti neproporcingu, reikėtų konstatuoti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą dėl to, kad baudos dydis yra netinkamas (2013 m. liepos 18 d. Sprendimo *Schindler Holding ir kt. / Komisija*, C-501/11 P, EU:C:2013:522, 165 punktas ir nurodyta teismo praktika).

74 Šiuo klausimu iš skundžiamo sprendimo 433, 438 ir 441 punktų matyti, kad, kiek tai susiję su tariamai neproporcingu apeliantėms skirtos baudos pobūdžiu, naudodamasis neribota jurisdikcija Bendrasis Teismas išnagrinėjo jų argumentus, siejamus, pirma, su tuo, kad dėl mažiau diversifikuotos jų veiklos ši bauda darė didesnį poveikį jų finansinei padėčiai nei bauda, skirta kitoms atitinkamoms įmonėms, ir, antra, su tuo, kad minėta bauda pablogino jų finansinę padėtį. Tai darydamas jis atsižvelgė į konsultavimo bendrovės ataskaitoje, apie kurią kalbama šio sprendimo 55 punkte, esančią informaciją.

75 Kiek tai susiję su pirmuoju argumentu, kaip matyti iš šio sprendimo 64 punkto, skundžiamo sprendimo 438 punkte Bendrasis Teismas teisėtai nusprendė, kad apeliančių nurodytos aplinkybės, darant prielaidą, jog jos įrodytos, neturi reikšmės nagrinėjant baudos proporcingumą.

76 Kiek tai susiję su antruoju argumentu, iš skundžiamo sprendimo 441 ir 442 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas teisingai manė, jog galimi finansiniai sunkumai savaime gali pateisinti baudos sumažinimą tik esant išimtinėms aplinkybėms, kai tai pateisinama dėl viršesnio intereso. Kaip Bendrasis Teismas iš esmės konstatavo skundžiamo sprendimo 441 punkte, jei į tokius sunkumus būtų atsižvelgiama automatiškai, baudos, kurias Komisija skiria įmonėms pagal Reglamento Nr. 1/2003 23 straipsnio 2 dalį, netektų atgrasomojo poveikio.

77 Taigi, priešingai, nei teigia apeliantės, Bendrasis Teismas nusprendė ne kad neribota jurisdikcija gali būti naudojamasi tik esant išimtinėms aplinkybėms, o kad bauda dėl tariamų finansinių sunkumų gali būti sumažinta tik jei šie sunkumai yra ypač dideli. Skundžiamo sprendimo 434 ir 443 punktuose remdamasis turimais įrodymais Bendrasis Teismas nusprendė, kad taip nėra šiuo atveju.

78 Todėl reikia konstatuoti, kad trečiojo pagrindo antra dalis, kiek, pirma, ji grindžiama klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu ir, antra, ja siekiama, kad iš naujo būtų išnagrinėtas Bendrojo Teismo atliktas faktinių aplinkybių vertinimas (to Teisingumo Teismas neturi daryti apeliaciniame procese), turi būti atmesta.

79 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

80 Kadangi nė vieno iš trijų pagrindų, apeliančių nurodytų grindžiant apeliacinį skundą, negalima pripažinti pagrįstu, turi būti atmestas visas šis skundas.

## Dėl bylinėjimosi išlaidų

81 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal to paties reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliaciniame procese pagal šio reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi apeliantės pralaimėjo bylą, o Komisija reikalavo priteisti iš jų bylinėjimosi išlaidas, jos turi padengti šias išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. **Priteisti bylinėjimosi išlaidas iš *Pilkington Group Ltd, Pilkington Automotive Ltd, Pilkington Automotive Deutschland GmbH, Pilkington Holding GmbH* ir *Pilkington Italia SpA*.**

Parašai.